

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. R. J.**, zast. JUDr. Kristiánem Lékem, advokátem, se sídlem Seifertova 2919/12, Praha 3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 31. 7. 2023, č. j. UPDI-2452/23/MM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2025, č. j. 10 A 115/2023-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 1. 7. 2023 Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „Úřad“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí informací, resp. odpovědi na tyto otázky: 1) Kolik má k 28. 6. 2023 Úřad zaměstnanců?; 2) Kolik peněz se ušetří na každém ušetřeném místě v pořadí 1 až 6 a jaká místa to jsou?; 3) Platový/mzdový výměr pana Kothery; 4) V jaké výši dostali odměny tito zaměstnanci za měsíce duben a květen a zda budete udělovat odměny i za měsíc červen 2023: Ing. Miloslav Kothera, místopředseda úřadu, Ing. I. P., vedoucí samostatného oddělení, JUDr. Eva Kášová, Ph.D., ředitelka odboru, Mgr. A. Z., vedoucí oddělení, Mgr. T. M., vedoucí oddělení, Mgr. B. P., vedoucí oddělení?

[2] Úřad sdělením ze dne 11. 7. 2023, č. j. UPDI-2273/23/MM, částečně vyhověl žádosti žalobce a odpověděl na otázky 1), 2), 3) a částečně i 4), neboť informaci o udělení a výši odměn poskytl pouze u osoby místopředsedy a ředitelky odboru. Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2023, č. j. UPDI-2287/23/MM, tak odmítl poskytnout odpověď na otázku 4) týkající se udělení a výše odměn u zbývajících zaměstnanců.

[3] Místopředseda Úřadu rozhodnutím ze dne 31. 7. 2023, č. j. UPDI-2452/23/MM, rozklad žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí Úřadu potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí o rozkladu podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Během řízení před městským soudem došlo dne 1. 1. 2024 nabytím účinnosti zákona č. 464/2023 Sb. k zániku Úřadu jeho sloučením s žalovaným, a proto řízení pokračovalo právě s ním. Městský soud rozsudkem ze dne 15. 5. 2025, č. j. 10 A 115/2023-47, žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Podle stěžovatele městský soud nesprávně uzavřel, že pověřený místopředseda Úřadu byl oprávněn rozhodovat o rozkladu. Tento závěr opřel městský soud primárně o odkaz na rozsudek městského soudu ze dne 24. 6. 2024, č. j. 11 Ad 4/2024-44, který je založen na nesprávné interpretaci rozsudku téhož soudu ze dne 21. 2. 2023, č. j. 8 A 36/2021-31, publ. pod č. 4487/2023 Sb. NSS. Stěžovatel má za to, že závěry daných rozsudků nelze na nynější věc aplikovat. Vládou České republiky (dále jen „vláda“) pověřený místopředseda k dočasnému vedení Úřadu neměl žádné záruky setrvání ve své funkci, pověření nebylo časově omezeno a kterýkoliv den ho vláda mohla zrušit. Dále vláda nedodržela žádná pravidla požadovaná pro obsazení funkce předsedy, naopak je obešla a popřela nezávislost předsedy. Dále byl podle stěžovatele Úřad povinen poskytnout všechny informace z platového výměru místopředsedy. Bez poskytnutí platového výměru není možné zjistit, kdo platový výměr vystavil. Tento údaj poté není informací o výši příjmu podle § 8c InfZ, ale dokladem o splnění podmínky (ne)závislosti vedení regulačního subjektu požadované podle čl. 55 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále jen „směrnice“).

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti rekapituloval předcházející řízení a uvedl, že v otázce oprávnění místopředsedy k vydání rozhodnutí o rozkladu stěžovatel setrvává ve své žalobní argumentační linii. Žalovaný se však ztotožňuje se závěrem městského soudu, že místopředseda měl na základě své faktické pozice (zástupce místopředsedy ze zákona) pravomoc vydat rozhodnutí o rozkladu. Žalovaný dále uvedl, že vláda svěřila místopředsedovi vedení Úřadu na základě normativního aktu vlády, přičemž označení tohoto aktu je irrelevantní. Místopředseda splňoval zákonné předpoklady k výkonu funkce předsedy, a proto nelze spatřovat jakékoliv vybočení, které by mělo za následek ohrožení důvěry v jeho nezávislost a nestrannost. K námitce neposkytnutí platového výměru žalovaný uvedl, že se jedná o nepřípustnou kasační námitku, neboť jde o *de facto* zopakování žalobní argumentace bez polemiky ve vztahu k rozsudku městského soudu. Nehledě na nepřípustnost však žalovaný uvedl, že městský soud poskytl informaci o výši platu v zákonem stanoveném rozsahu § 8c odst. 2 InfZ. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, a to s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

pokračování

[9] Účelem tohoto ustanovení není omezit právo na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachovat kasační charakter řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020-17). Předně je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Řízení o kasační stížnosti nelze považovat za druhý pokus „ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“ (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují proti důvodům, na nichž je napadené soudní rozhodnutí postaveno, je proto nepřípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS).

[10] V nyní posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že městský soud primárně opřel své závěry o pravomoci místopředsedy Úřadu k vydání rozhodnutí o rozkladu o rozsudek městského soudu ze dne 24. 6. 2024, č. j. 11 Ad 4/2024-44, který je založen na nesprávné interpretaci rozsudku téhož soudu ze dne 21. 2. 2023, č. j. 8 A 36/2021-31, publ. pod č. 4487/2023 Sb. NSS. Podle těchto rozsudků má osoba dočasně pověřená řízením ústředního správního úřadu pravomoc rozhodovat o rozkladu pouze tehdy, pokud jejím dočasným pověřením nedošlo k obejití pravidel pro řádné obsazení pozice vedoucího ústředního správního úřadu. Městský soud však svůj závěr o rozkladové pravomoci místopředsedy Úřadu opřel o ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „zákon o Úřadu“), podle něhož *předseda Úřadu jmenuje a odvolává místopředsedu Úřadu, který jej zastupuje*. Městský soud dovodil, že zmíněný zákon neobsahuje omezení tohoto zákonného zastoupení, a proto místopředseda Úřadu mohl rozhodnout o rozkladu podle § 152 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel však v příslušné kasační námitce nikterak nereaguje na tento rozhodný důvod, na němž je založena úvaha městského soudu o pravomoci místopředsedy Úřadu k vydání rozhodnutí o rozkladu. Namísto toho v podstatě opakuje svoji žalobní argumentaci o účelovosti a nepřípustnosti dočasného pověření místopředsedy Úřadu jeho řízením vládou, které bylo učiněno za situace, kdy měl být Úřad zrušen. Touto otázkou se zabýval rozsudek městského soudu ze dne 24. 6. 2024, č. j. 11 Ad 4/2024-44, na který sice městský soud v napadeném rozsudku odkázal, nicméně tak učinil jen pro úplnost, tedy nad rámec potřebného odůvodnění, přičemž následně znovu uzavřel, že místopředseda Úřadu byl na základě § 5 odst. 1 zákona o Úřadu v posuzované věci oprávněn vydat rozhodnutí o rozkladu v souladu s § 152 odst. 2 správního řádu, neboť v rozhodné době nebyla pozice předsedy Úřadu obsazena. S tímto závěrem městského soudu přitom stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nepolemizuje, a proto v uvedeném ohledu se jeho argumentace míjí s napadeným rozsudkem.

[11] Stěžovatel dále namítá, že Úřad byl povinen mu poskytnout platový výměr místopředsedy. Z platového výměru by se totiž dozvěděl, kdo jej vystavil. K tomu uvádí, že informace o vystaviteli platového výměru není informací o příjmu podle § 8c InfZ. Jedná se totiž o doklad o splnění podmínky nezávislosti Úřadu jako regulačního subjektu podle směrnice. Nejvyšší správní soud se při hodnocení přípustnosti této námitky znovu přidržel ustálené judikatury, ze které vyplývá, že po „*aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud*

tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni poneseu případné nepříznivé následky s tím spojené. Korektiv takto zavedené koncentrace řízení, vyjádřený slovy 'ač tak učinit mohl', je naplněn nejen tehdy, když žalobce určitou námitku objektivně v žalobním řízení uplatnit nemohl, ale též tehdy, kdy by její (objektivně možné) uplatnění nebylo, s ohledem na kontext věci, racionální.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS). Stěžovatel však námitku, že informace o vystaviteli platového výměru není informací o příjmu podle § 8c InfZ, neuplatnil v řízení před městským soudem, přičemž neuvádí žádné okolnosti, které mu v tom zabránily.

[12] Za této situace lze uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s., v důsledku čehož není podle § 104 odst. 4 téhož zákona přípustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřipustnost.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[14] O vrácení soudního poplatku zaplaceného za řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek bude vrácen stěžovateli ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu